

ΟΟΔΕ - Αντιφάσεις, προπαγάνδα και αναξιοπιστία

Θα προσπαθήσω να παρουσιάσω όσο γίνεται πιο απλά και κατανοητά τις αντιφάσεις, τις διαστρεβλώσεις, και τις παρερμηνείες της Ο.Ο.Δ.Ε., μέσα από άρθρα τους. Θα κατατεθεί ένα μικρό δείγμα δέκα τέτοιων παραδειγμάτων.

Σκοπός του άρθρου αυτού **δεν** είναι η πλήρης αναίρεση. Κάτι τέτοιο θα απαιτούσε, αφενός μεν, την σύνταξη πολλών απαντητικών άρθρων, αφετέρου δε, τόσο σε αυτόν τον διαδικτυακό τόπο όπως και σε άλλους, έχουν γραφτεί πολύ καλά και αξιόλογα άρθρα που παρουσιάζουν την «άλλη πλευρά». Βασικός στόχος είναι η ανάδειξη **του τρόπου** και **του σκοπού** αυτών των ανθρώπων, ώστε να καταλάβουν όλοι οι αναγνώστες ότι πρόκειται περί ομάδας που έχει ως σκοπό την υπεράσπιση της Εκκλησίας και όχι την αντικειμενική έρευνα.

Καταρχάς, **τί είναι η Ο.Ο.Δ.Ε.;**

Η «**Ορθόδοξη Ομάδα Δογματικής Έρευνας**» (Ο.Ο.Δ.Ε.) συστήνεται ως «μία ομάδα Ορθοδόξων Χριστιανών, που αποτελείται από ιδιώτες διαφόρων ηλικιών και επαγγελμάτων». Λειτουργούν «με τις ευλογίες πλήθους ιεραρχών της Εκκλησίας, γνωστών και αγνώστων, και όχι μόνο της Ελλαδικής Εκκλησίας, αλλά και Πατριαρχείων» και μεγάλη τους επιθυμία είναι «να **οδηγηθούν** περισσότεροι άνθρωποι στους Ναούς και να γίνουν **ενεργά μέλη** σε κάθε προσπάθεια της Ενορίας τους». Με κορδωμένο ύφος διακηρύσσουν ότι «η ιστοσελίδα της ΟΟΔΕ ήταν από τις πρώτες χριστιανικές ιστοσελίδες στο Διαδίκτυο, και εξακολουθεί να δίνει τη χριστιανική μαρτυρία **προς κάθε κατεύθυνση**, και μάλιστα με όλο και **εντονότερη παρουσία στην πρώτη γραμμή της αγωνιζόμενης Εκκλησίας**». Όσοι φρονούν αντίθετα από την Ορθόδοξη Εκκλησία χαρακτηρίζονται «άνθρωποι του σκότους», και η υποστήριξη των θέσεών τους ως «αήθεις επιθέσεις». Και καταλήγουν: «Η Ορθοδοξία έχει ένα **μοναδικό πλούτο γνώσεως** και θεμάτων, τον οποίο στερούνται δυστυχώς οι Δυτικές (και όχι μόνο) θρησκείες, με

αποτέλεσμα να νομίζουν όχι μόνο ότι έχουν διδαχθεί το σωστό Χριστιανικό Ευαγγέλιο, αλλά ότι μπορούν και να το διαδώσουν στις Ορθόδοξες χώρες! Πιστεύουμε λοιπόν, ότι όταν τέτοιοι δραστήριοι άνθρωποι γνωρίσουν **το σωστό Ευαγγέλιο, θα δραστηριοποιηθούν** προς τη σωστή κατεύθυνση προς ευλογία των ομοεθνών τους».

Το στοιχείο της συσπείρωσης και της χειραγώγησης των ανθρώπων στην Εκκλησία είναι εμφανές, όπως επίσης και το σχεδόν «πολεμικό» σάλπισμα.

Αν και απευθύνονται προς πάσα κατεύθυνση, ως Έλληνες, μας ενδιαφέρει κυρίως όσα αφορούν ειδικά τον Ελληνισμό και τον λαμπρό πολιτισμό που παρήγαγε.

Αυτά όμως προϋποθέτουν ότι θα πρέπει να δικαιολογηθούν ένα σωρό εγκλήματα και σκοταδιστικές ενέργειες της Εκκλησίας και των αυτοκρατόρων που την ανέδειξαν ποινικοποιώντας όλους του άλλους και που η ιστορία έχει καταγράψει. Από την άλλη, θα πρέπει να πείσει κυρίως τις μερίδες των Ελλήνων ορθοδόξων αναγνωστών, ότι ο Χριστιανισμός «έσωσε» τον Ελληνισμό, σεβάστηκε την ελληνική φιλοσοφία, και ουσιαστικά έγινε μια σύνθεση. Όμως, τα εκκλησιαστικά κείμενα φανερώνουν τα πράγματα πολύ διαφορετικά. Θα πρέπει πάλι να ικανοποιηθούν και οι άλλοι, αυτοί που πιστεύουν ότι ο Χριστιανισμός είναι «αποκάλυψη», συνεπώς δεν χρειάστηκε τίποτα από τους άλλους. Και πάει λέγοντας, αναλόγως στο που απευθύνονται κάθε φορά.

Υπάρχουν όμως και οι σταθεροί βασικοί άξονες στους οποίους κινείται η Ο.Ο.Δ.Ε. Πάνω σε αυτούς οριοθετεί την βασική επιχειρηματολογία της: α) Ο Ελληνισμός στην προχριστιανική εποχή μέχρι και τον «εκχριστιανισμό» ήταν σε πτωτική πορεία, β) με τον Χριστιανισμό όμως «διεσώθη» μέσα στην εκχριστιανισμένη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία αλλά και κατά την Τουρκοκρατία που ακολούθησε και γ) είμαστε Ρωμιοί (ορθόδοξοι κάτοικοι της Ορθόδοξης Ρωμανίας), επειδή έτσι διαμορφώνονταν επί αιώνες η συνείδησή μας.

Εξαιρετικά δύσκολο να κρατηθεί μια ισορροπία ανάμεσα σε όλα αυτά τα αντιφατικά και αναληθή. Για αυτόν τον λόγο και οι αντιφάσεις. Παρ' όλα αυτά, η επιχειρηματολογία έπρεπε να στηριχθεί στις «κατάλληλες» πηγές, ενώ παράλληλα θα έπρεπε να αποδυναμωθούν οι άλλες που έλεγαν τα αντίθετα, ή και να αποσιωπηθούν ακόμα. Ακόμα, η αλλοίωση κειμένων και η παρερμηνεία του νοήματός τους θα έπαιζε και αυτή το ρόλο της.

Κατά πόσον το όνομα που διάλεξαν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα; Κατά

πόσον η «έρευνα» συνάδει με την υπεράσπιση ενός συγκεκριμένου δόγματος; Είναι ελεύθερη όταν εκ των προτέρων επιχειρούν να υπερασπιστούν κάτι, που έχουν ως δεδομένο ότι είναι αληθινό; Είναι σαν να ταυτίζει κανείς το αντικειμενικό (την έρευνα) με το υποκειμενικό (την πίστη).

Αυτά θα τα δούμε παρακάτω με συγκεκριμένα παραδείγματα ...

Παράδειγμα 1

Στο άρθρο «Η αρχαία Εκκλησία διαφθάρηκε από την ελληνική φιλοσοφία;» που απευθύνεται προς τους Προτεστάντες, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι οι Ορθόδοξοι Πατέρες νόθευσαν τον Χριστιανισμό ανακατεύοντάς τον με την ελληνική φιλοσοφία, γράφουν:

*Πέρα από τις προκατειλημμένες και ανυπόστατες κατηγορίες Προτεσταντικών και μη Χριστιανικών ομάδων, για δήθεν καταστροφική αλλοίωση του Χριστιανισμού από την αρχαιοελληνική φιλοσοφία, η πραγματικότητα είναι ότι υπήρξε μόνο **μια δημιουργική αλληλεπίδραση του Ελληνισμού και του Χριστιανισμού**, που οδήγησε στην ωφέλεια αμφοτέρων, **χωρίς να βλάψει κανέναν από τους δύο.***

Αυτό που καταφέρνει να περάσει ο αρθρογράφος, είναι δύο πράγματα. Πρώτον, απευθυνόμενος προς τους Έλληνες ορθοδόξους, ότι υπάρχει τρόπος τινά συνάντηση Ελληνισμού-Χριστιανισμού, ικανοποιώντας κάπως το ελληνικό αίσθημα (όσο έχει απομείνει στον σημερινό νεοέλληνα) και δεύτερον, απευθυνόμενος στους προτεστάντες ότι τίποτα δεν αλλοιώθηκε, και κυρίως ο Χριστιανισμός.

Σε άλλο άρθρο όμως, με τον τίτλο «Η πλάνη τού Ελληνοχριστιανισμού», στο οποίο παρουσιάζονται οι θέσεις του π. Επιφάνιου Θεοδωρόπουλου, που τις αναπτύσσει στηρίζοντάς τις στους Πατέρες, αναφέρεται:

*Ας μοι συγχωρηθεί η έκφρασις, αλλά νομίζω, ότι μόνον **δια πνευματικής αλχημείας** είναι δυνατόν να προέλθει σύνθεσις των ελληνικών και Χριστιανικών στοιχείων. **Φαίνεται μοι αλλόκοτος αυτή η σύνθεσις και παράνομος, μάλλον ο ειπεῖν αφύσικος, αυτή η σύζευξις.** Αν πλανώμεθα, ας διαφωτισθώμεν.*

Τελικά, υπήρξε **«μία δημιουργική αλληλεπίδραση του Ελληνισμού και του**

Χριστιανισμού», ή είναι **«αλλόκοτος αυτή η σύνθεσις και παράνομος, μάλλον ο επείν αφύσικος»;**

Παράδειγμα 2

Σε άρθρο τους με τίτλο «Οι πατέρες υπέρ της Ελληνικής φιλοσοφίας», ισχυρίζονται ότι «όταν οι Πατέρες μιλούσαν κατά της “ελληνικής πλάνης”, εννοούσαν την **ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΙΚΗ ΠΛΑΝΗ**».

Σε άλλο άρθρο τους όμως, ισχυρίζονται:

*[...] οι Πατέρες δεν ομιλούσι συγκεχυμένος και αορίστως περί προσώπων και πραγμάτων «ελληνικών» ή «εθνικών», αλλά **σαφώς και συγκεκριμένως επιτίθενται κατά της «θύραθεν σοφίας» ή «κοσμικής σοφίας» ή «μωρανθείσης σοφίας»,** καθαπτόμενοι μάλιστα και **ονομαστί** των αρχαίων φιλοσόφων. Δεν χωρεί λοιπόν παρερμηνεία. Οι Πατέρες οσάκις βλέπωσι την αρχαίαν φιλοσοφίαν και τους δημιουργούς ταύτης εν συγκρίσει και αντιπαραβολή προς τον Χριστιανισμόν, ου μόνον δεν διανοούνται συνθέσεις, αλλ' αποβαίνουσιν **ανηλεείς μαστιγωταί.***

Τί εννοούν τελικά όταν λένε «ελληνική πλάνη»; Την «ειδωλολατρική» ή την...ελληνική; Εξαρτάται από το που απευθύνονται!

Παρενθετικά, να αναφερθεί, ότι οι εκκλησιαστικοί συγγραφείς είναι πολύ κατατοπιστικοί στα γραπτά τους. Διότι οι ύβρεις τους, απευθύνονται πολλές φορές **ονομαστικά** στους αρχαίους προγόνους μας, ή διαβάλλονται ολόκληρα ελληνικά φιλοσοφικά συστήματα. Άλλες φορές, μιλούν καθαρά για «**ελληνικό έθνος**». Για παράδειγμα, ο Θεόφιλος Αντιοχείας, με τον όρο «Έλληνες» στο έργο του, αναφέρεται **στο ελληνικό έθνος:** «**Ει δε και Έλληνας είποις και τα λοιπά έθνη,** σέβονται λίθους και ξύλα και την λοιπήν ύλην» («Προς Αυτόλυκο», σειρά «Απολογητές, ΕΠΕ, τ. 2, σελ. 340).

Το ίδιο ο Κύριλλος Αλεξανδρείας, στην θεολογία του οποίου στηρίχθηκε η Γ' Οικουμενική της Εφέσου -εξίσου υβριστής των Ελλήνων, σε «Ελληνικό έθνος» αναφέρεται: «**Διά δε του Ελληνιστί, την φυσικήν θεωρίαν ως μάλλον του Ελληνικού έθνους,** παρά τοις άλλοις ανθρώποις τη φυσική σχολάσαντος φιλοσοφίαν» (Σχολιασμός στον ευαγγελιστήν Λουκάν).

Αλλά και ο αρχιπλαστογράφος Ευσέβειος, μιλάει ξεκάθαρα: «**Μη άνευ λόγου**

σώφρονος δευτέρα θέμενοι τα της **Ελλήνων φιλοσοφίας, την παρ' Εβραίου θεολογίαν προτετιμήκαμεν**».

Ο κοινός παρανομαστής είναι η πολυεπίπεδη και πολυποίκιλη ιδέα-κοσμοθεωρία του Ελληνισμού, όπως εκφράστηκε μέσα από τον πολιτισμό που κάποτε παράγαμε.

Παράδειγμα 3

Σε άρθρο τους με τίτλο «Ο ρόλος των Ελλήνων στην ιστορία», το οποίο είναι από κείμενο του Νεκταρίου Πενταπόλεως, αναφέρονται τα λόγια του Νεκταρίου:

*[...] η Ελληνική φιλοσοφία προώρισται ίνα καταστήση τους πάντας Έλληνας· εγεννήθη υπέρ του χριστιανισμού **και συνεταυτίσθη μετ' αυτού**.*

Στο άρθρο «Ελληνοχριστιανικές Συνθέσεις» που είδαμε και παραπάνω, υπάρχει αντίθετος ισχυρισμός.

*Φαίνεται όμως ότι η μανία ημών να μείξωμεν **τα άμεικτα, Ελληνισμόν και Χριστιανισμόν**, και να ανυψώσωμεν ούτω την Ελληνικήν φιλοσοφίαν **εις θέσιν ισοτιμίας** σχεδόν προς τον Χριστιανισμόν, έδωκεν εις τους συγχρόνους ειδωλολάτρας πολύ θάρρος ή μάλλον απεθράσυνε και απεχαλίνωσεν αυτούς και ήδη, κατά το δη λεγόμενον, «ζητούν και ρέστα»!*

Τελικά, τί συνέβη ιστορικά; «Συνεταυτίσθη», ή κακώς υποστηρίζεται ότι μείχθηκαν **«τα άμεικτα»**; Ποιά η ορθόδοξος θέση; Εξαρτάται από το που απευθύνονται.

Να σημειωθεί εδώ, ότι ο Νεκτάριος ως επί το πλείστον τα γράφει στηριζόμενος στον Κλήμη Αλεξανδρείας, ο οποίος -όπως μας λέει ο Ευσέβιος Καισαρείας, έκανε **επιλεκτική χρήση της ελληνικής φιλοσοφίας** και δεν την πήρε ατόφια, με αποτέλεσμα να την νοθεύσει. [*«Εν μεν ουν τοις Στρωματεύσιν πεποιήται γραφής, αλλά και των **παρ' Έλλησιν, ει τι άρα ωφέλιμον εδόκει** και αυτοίς ειρήσθαι, μνημονεύει»* («Εκκλησιαστική Ιστορία», σειρά ΕΠΕ, τόμος 2, σελ. 250)].

Παράδειγμα 4

Στο άρθρο «Παγανισμός: Πίσω ολοταχώς!» που υποστηρίζει τον δήθεν «συμπληρωματικό» χαρακτήρα του Χριστιανισμού-Ελληνισμού, γράφεται:

«Η πραγματικότητα είναι ότι ο Ελληνισμός και ο Χριστιανισμός, δύο μεγάλα πολιτισμικά μεγέθη, **που ξεκίνησαν πράγματι με σύγκρουση** κατόρθωσαν να περάσουν ήδη από τους πρώτους μεταχριστιανικούς χρόνους σε μια **θαυμαστή, ιστορικά τεκμηριωμένη, συμπόρευση**, η οποία στηρίχθηκε σε **αναγνώριση τού συμπληρωματικού χαρακτήρα των δύο πολιτισμικών μεγεθών** από τους ίδιους ανθρώπους, τους Έλληνες χριστιανούς. Αυτό επιτεύχθηκε με πρωτοβουλία μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας, όπως ο Μέγας Βασίλειος και ο Γρηγόριος ο Θεολόγος, οι οποίοι είχαν σπουδάσει στη Φιλοσοφική Σχολή των Αθηνών και γνώριζαν εις βάθος τη σημασία των ελληνικών γραμμάτων, της ελληνικής γλώσσας και της ελληνικής σκέψης και οι οποίοι πίστευαν και δίδασκαν ότι ο Χριστιανός έχει πολλά να κερδίσει από τη μελέτη των ελληνικών κειμένων». (Γ. Μπαμπινιώτης, «Παγανισμός: Πίσω ολοταχώς»).

Αλλού, το αντίθετο!

Η ελληνική σοφία λαμβανομένη αυτοτελώς (άνευ ουδεμιάς, δηλαδή, συγκρίσεως προς το ευαγγέλιον), είναι αξία τιμής, ενίοτε δε και θαυμασμού. Έχει ποιαν τινα αξίαν και ωφέλειαν, ως έχει και το φέγγος των αστέρων εν τη νυκτί, οπότε ο ήλιος απουσιάζει. **Αλλ' όπως, ανατελλούσης της ημέρας και του ηλίου φαινομένου, το φέγγος των αστέρων εκμηδενίζεται πάμπαν, ούτω και ενώπιον του άδυτου και ανεσπέρου της Αληθείας Ηλίου, του Σωτήρος Χριστού, η ελληνική σοφία, ως και πάσα ανθρώπινη σοφία, αποδεικνύεται μωρία απύθμενος.** Εμωράνθησαν πλέον (ως ψάλλομεν εν τω Ακαθίστω) οι δεινοί συζητηταί, άμα δ' εμαράνθησαν οι των μύθων ποιηταί. Άσοφοι οι φιλόσοφοι εδείχθησαν, άλογοι δ' οι τεχνολόγοι ηλέχθησαν. Διεσπάσθησαν αι των Αθηναίων σοφών και ρητόρων πλοκαί, και μόνον των αλιέων της Γαλιλαίος αι σαγήναι δεν έμειναν κενάί [...]. **Υπάρχει χωρίον των Πατέρων ομιλούν περί του δυνατού συζεύξεως Ελληνικού και Χριστιανικού πνεύματος, περί του δυνατού συγκράσεως ελληνικών και Χριστιανικών στοιχείων; Οι Πατέρες, οσάκις βλέπουσι την Ελληνικήν σοφίαν εν αντιπαραβολή και συγκρίσει προς τον Χριστιανισμόν, δεν πλέκουσι δι' αυτήν στεφάνους, αλλά μαστίγια [...].** (Ε. Θεοδωρόπουλος, «Ελληνοχριστιανικά συνθέσεις»).

Σημειώνω ότι, ο εν λόγω αρχιμανδρίτης αναιρεί πλήρως τα γραφόμενα του Γ.

Μπαμπινιώτη περί Βασιλείου και Γρηγορίου, όπως θα διαπιστώσετε αν διαβάσετε όσα γράφει.

Παράδειγμα 5

Στο άρθρο «Πρόδρομοι στην Αλληλοπεριχώρηση Ελληνισμού και Χριστιανισμού», του πρωτοπρεσβύτερου Κωνσταντέλλου Δημητρίου, αναφέρονται τα εξής:

*Περί το τέλος του πέμπτου αιώνας το **Ελληνικό στοιχείο είχε βαθιά ριζωθή μέσα εις την χριστιανική παράδοσι**. Και παράδοσις δεν είναι απλώς μια χλιαρή διατήρησις ωραίων αναμνήσεων, αλλά μια πάλη μεταξύ μιας δυναμικής σοφίας και ζωντανής παραδόσεως του παρελθόντος με νέους πραγματοποιήσιμους οραματισμούς. Ο καρπός αυτής της συμπλοκής είναι πάντοτε κάτι το νέο αλλά συνάμα κάτι το παλαιό - **μια αρμονική σύνθεσις του παλαιού και του νέου**. [...] **Η χρήσις Ελληνικών νοημάτων, αντιλήψεων και λέξεων από την Ελληνική πνευματική κληρονομιά έγινε σκοπίμως δια την προώθησι του Χριστιανισμού**».*

Επίσης στο ίδιο άρθρο:

*Παράλληλα με τις **Πλατωνικές και Στωικές αρχές**, έχουν εντοπισθή και **Πυθαγόρειες επιδράσεις** εις τα κείμενα της Καινής Διαθήκης.*

Επίσης στο ίδιο άρθρο:

*[...] (οι Έλληνες ιεραπόστολοι κατά τον εκχριστιανισμό των Σλαύβων) ημέλησαν να τους δώσουν την τέχνη της λογικής, της **Ελληνικής φιλοσοφίας**, και την **Ελληνικήν γλώσσαν**, τα όργανα, δηλαδή, εκείνα με τα οποία οι πρώτοι διδάσκαλοι **διεμόρφωσαν το ήθος, το δόγμα** και το περίβλημα του Χριστιανικού οικοδομήματος.*

Απευθυνόμενοι όμως σε άλλο κοινό, γράφουν:

*Η Εκκλησία, **από την εποχή της Καινής Διαθήκης, ουδέποτε δανείζεται οτιδήποτε αυτούσιο**, αλλά μόνο μεταμορφώνει το κάθε τι που συναντά στο περιβάλλον της και του δίνει ένα νέο, βιβλικό νόημα. (Είναι η διδασκαλία των ορθόδοξων Πατέρων).*

[...] η Ορθόδοξη πίστη **δεν έχει πάρει κανένα δάνειο από τους Πλατωνιστές**» (Λέει ο Φλορόφσκι ότι η διδασκαλία των Ορθοδόξων Πατέρων είναι...Πλατωνική;).

Λόγια πολλά, σε απλά θέματα, για να ξεφύγουν τους σκοπέλους των γραπτών των Πατέρων τους και της ιστορικής αλήθειας. Ίδια τακτική και σε ιστορικά θέματα. Δείτε για παράδειγμα πόσα γράφονται από την Ο.Ο.Δ.Ε. σε σειρά άρθρων τους, για να δικαιολογήσουν την δολοφονία της Υπατίας.

Παράδειγμα 6

Στο άρθρο τους «Η ξένη προέλευση των Ελλήνων», ισχυρίζονται ότι οι Πελασγοί δεν έχουν καμία σχέση με τους Έλληνες, προκειμένου να μειώσουν την διαχρονικότητα του Ελληνισμού. Γράφουν λοιπόν οι πλαστογράφοι της ελληνικής προΐστορίας:

*Ο Ηρόδοτος στο κείμενό του παραθέτει τη ρητή μαρτυρία ότι **οι Πελασγοί ήταν ξενόγλωσσο έθνος** και εξηγεί πώς οι Έλληνες κυριάρχησαν στον ελλαδικό χώρο με αποτέλεσμα να τους απορροφήσουν.*

Στο άρθρο τους «Η ελληνικότητα της Ρώμης», προσπαθώντας να αποδείξουν ότι οι Ρωμαίοι ήταν Έλληνες και κατά συνέπεια η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία ήταν...Ελληνική, αναφέρουν τους Πελασγούς ως Έλληνες!

***Ο πρώτος που αποφάσισε να μεταναστεύσει σε άλλους τόπους (κατά τους αρχαίους Έλληνες) και να κτίσει αποικία, ήταν ο Οίνωτρος, γιος του Λυκάονα. Στην Αρκαδία είχαν γίνει τόσο πολλοί, που δεν μπορούσε η γη να τους θρέψει.** Με τις ευλογίες και τη βοήθεια του βασιλιά αδελφού του, Νύκτιμου, ο Οίνωτρος έφτιαξε πλοία, πήρε μαζί του πολλούς Αρκάδες και ανάμεσά τους τον αδελφό του τον Πευκέτιο, κι έβαλε πλώρη Δυτικά. Έπιασαν στην Απουλία (νοτιοανατολική Ιταλία), πρώτοι αυτοί, 17 γενιές πριν από τον πόλεμο της Τροίας, μετά τη λήξη του οποίου ο Αινείας έφυγε από την Τροία και έγινε οικιστής του Λάτιου. Στην Απουλία εγκαταστάθηκε ο Πευκέτιος και έτσι ένα μεγάλο τμήμα της περιοχής ονομάστηκε Πευκετία. **Κοντά του έσπευσαν τα αδέρφια του από την Αρκαδία**, ο Ίαπυς που συγγέεται με τον Ιάπυγα, γιο του Δαίδαλου, και που έγινε επώνυμος της Ιαπυγίας (περιοχή της Καλαβρίας στη Νότια Ιταλία, απέναντι από τη Σικελία), και ο Δαύνος, οικιστής της Δαυνίας (της*

περιοχής γύρω από το σημερινό Μπάρι). Ο Οίνωτρος συνέχισε, διέσχισε τον πορθμό της Σικελίας κι έφτασε ως την Αυσονία («τότε» περιοχή ανάμεσα στον Πορθμό και τις εκβολές του Λείρι ποταμού, ανάμεσα στην Καμπανία και το Λάτιο). Η περιοχή ονομάστηκε Οινωτρία και από αυτήν, Οινωτρία ονομάστηκε ολόκληρη η χερσόνησος. Πολύ αργότερα, **ο βασιλιάς Ιταλός, Πελασγός κι αυτός κατά μια εκδοχή (Σικελός κατά άλλη), ονόμασε τη χώρα Ιταλία.**

[Στην πραγματικότητα έχουν άμεση σχέση οι Πελασγοί και οι Έλληνες, από τους οποίους προήλθαν οι δεύτεροι. Ο καθηγητής Α. Σταγειρίτης, γράφει: «Πρώτος Πελασγός φαίνεται ότι ήταν ο Αρκάς, τον οποίο ο Ησίοδος αποκαλεί αυτόχθονα, όπως και πολλοί άλλοι. Από αυτόν κατάγονταν **οι Πελασγοί, το αρχαιότερο γένος της Ελλάδας** [..]. (Ωγυγία, τόμος 4, εκδόσεις Διανόηση, σελ. 481). Στην σελίδα 419 γράφει: «Δεν είναι όμως παράδοξο το ότι ο Ηρόδοτος τους αποκαλεί βαρβάρους, γιατί **ήσαν ήδη βάρβαροι στην Αρκαδία**, εκβαρβαρίστηκαν ακόμα περισσότερο κατά τις περιπλανήσεις τους από τόπο σε τόπο [...].

Οι Αχαιοί, οι Αιολείς, οι Ίωνες, οι Δωριείς που προέκυψαν από τον Έλληνα, ήσαν πελασγικά φύλα κατά τον Ηρόδοτο και την ελληνική παράδοση.

Όσον αφορά τους Ρωμαίους, υπήρξε επιμειξία Ελλήνων και Λατίνων, αλλά οι Λατίνοι είναι που απορρόφησαν τους ελληνικούς πληθυσμούς καθώς ήσαν πολυπληθέστεροι. Αυτό βέβαια δεν ισχύει για την «Μεγάλη Ελλάδα», καθώς υπήρχαν εκεί ελληνικές αποικίες από παλαιότερα. Οι Ρωμαίοι δεν εθεωρούντο «Έλληνες» διότι δεν ελάμβαναν μέρος στους Πανελλήνιους Ολυμπιακούς αγώνες, πριν καθυποτάξουν την Ελλάδα. Άλλωστε, και οι ιστορικοί περί κατακτητών ομιλούν, όταν αναφέρονται στην περίοδο της Ρωμαιοκρατίας. Ως παράδειγμα, φέρω τον ιστορικό Σπ. Λάμπρου, που γράφει:

«Κατά ταύτα λοιπόν η υπό τους Ρωμαίους αυτονομία των ελληνίδων πόλεων ήτο **σκιά τις μόνον ελευθερίας**, περιοριζομένης κυρίως εις την ελευθέραν διοίκησιν των τοπικών πραγμάτων. **Οι Έλληνες ήσαν πλέον υποτελείς φόρου** [...]. Τα πολιτεύματα αυτών μετερρυθμίσθησαν κατά το δοκούν εις τους νικητάς, και αύτη δε η ποινική δικαιοσύνη εξηρτάτο εν μέρει **από των κατακτητών**. Πάσα μεγαλοπραγμοσύνη ήτο εν τω μέλλοντι αδύνατος υπό τοιούτους όρους, και **ο βίος των Ελλήνων ήτο το εξής βίος δούλων** [...] (Ιστορία της Ελλάδος, Γ' τόμος, εκδόσεις Πελεκάνος»σελ. 6)].

Παράδειγμα 7

Ηθελημένες διαστρεβλώσεις στον λόγο που απευθύνει ο Λιβάνιος προς τον Θεοδόσιο, προκειμένου να τον πείσει να σταματήσουν οι χριστιανοί να καταστρέφουν τους εθνικούς ναούς και να αρπάζουν τις περιουσίες που ανήκαν στους εθνικούς. Όπως αναφέρουν και οι ίδιοι, τα στοιχεία τα άντλησαν από το βιβλίο του π. Γ. Μεταλληνού «Παγανιστικός Ελληνισμός ή Ελληνοορθοδοξία;».

Στο άρθρο λοιπόν, «Η αθωότητα του Θεοδοσίου για τους υποτιθέμενους διωγμούς», γράφουν παραθέτοντας από τον λόγο του Λιβανίου, «Υπέρ των ιερών»:

«2. ...ενώ ο ήπιος, ο φιλόανθρωπος και πράος άνθρωπος -κι αυτά είναι τα δικά σου γνωρίσματα- απλώς αρνείται να δεχτεί μια συμβουλή που δεν την εγκρίνει».

*Βλέπουμε επίσης έναν εκθειασμό του Θεοδοσίου από τον Λιβάνιο. Τον αποκαλεί “ήπιο, πράο και φιλόανθρωπο”, κάτι δηλαδή **εντελώς αντίθετο από το “τέρας” που παρουσιάζουν οι απατεώνες Νεοπαγανιστές στη θέση του Θεοδόσιου.** Όμως ο ομόθρησκός τους Λιβάνιος και εδώ τους διαψεύδει.*

Πριν τις τελίτσες όμως, λέει κάποια λόγια ο Λιβάνιος που δεν τα γράφουν οι της ΟΟΔΕ. Με κόκκινη γραφή, όσα σημαντικά αποσιωπήθηκαν:

2. Σε πολλούς θα φανεί πολύ επικίνδυνο το ότι θα απευθυνθώ σε σένα για να επιχειρηματολογήσω υπέρ των ναών και να υποστηρίξω ότι οι ναοί δεν πρέπει, όπως συμβαίνει τώρα, να παθαίνουν κακό. Όμως μου φαίνεται πως όσοι έχουν τέτοιους φόβους, κάνουν λάθος ως προς τον χαρακτήρα σου. Γιατί είναι, νομίζω, χαρακτηριστικό των οργίλων και των δύστροπων ανθρώπων, το να καταφεύγουν κατευθείαν στην τιμωρία όταν λέγεται κάτι που δεν τους αρέσει, **ενώ ο ήπιος, ο φιλόανθρωπος και πράος άνθρωπος -κι αυτά είναι τα δικά σου γνωρίσματα- απλώς αρνείται να δεχτεί μια συμβουλή που δεν την εγκρίνει.**

Ο Λιβάνιος, απλώς, πάει παρακλητικά. Γιατί οι πολλοί θεωρούσαν ότι ήταν επικίνδυνο να απευθυνθεί ο Λιβάνιος στον Θεοδόσιο, αν ο Θεοδόσιος ήταν όντως...«αθώα περιστερά»;

Στο ίδιο άρθρο γράφουν:

6 ... (Ο Κωνσταντίνος) δεν επέφερε καμία αλλαγή στις καθιερωμένες λατρείες (...) μπορούσε κανείς να δει ότι γενικά όλες οι άλλες λειτουργίες τους εκτελούνταν στο ακέραιο.

Τι ισχυρότερη μαρτυρία θα μπορούσαμε να λάβουμε από αυτή, ότι ο Κωνσταντίνος **σεβάστηκε και ΔΕΝ δίωξε στο παραμικρό τους Παγανιστές και τη λατρεία τους**; Τι ισχυρότερη μαρτυρία θα μπορούσαμε να έχουμε από αυτή, για το πόσο ΑΠΑΤΕΩΝΕΣ είναι οι σύγχρονοι Νεοπαγανιστές, που μιλούν για διωγμούς που δήθεν έκανε ο Κωνσταντίνος εναντίον των Παγανιστών;

Πράγματι, ο Κωνσταντίνος δεν κατεδίωξε συστηματικά τους εθνικούς όπως το έκαναν οι μετέπειτα αυτοκράτορες, διότι κάτι τέτοιο δεν συνέφερε ακόμα πολιτικά. Δεν ήταν ώριμα ακόμα τα πράγματα. Είμαστε στην αρχή. Έπρεπε σταδιακά να αποδυναμωθεί η εθνική λατρεία και σταδιακά να ανέβει ο Χριστιανισμός, διότι ακόμα ήσαν πολλοί οι εθνικοί. Παράλληλα, ευνοώντας την Εκκλησία με προνόμια και με πλούτο, παρέμενε «αρχιερέας των εθνικών». Βαπτίστηκε στην επιθανάτια κλίνη. Και είναι γνωστό ότι η Εκκλησία δεν θεωρεί κανέναν χριστιανό αν πρώτα δεν έχει βαπτιστεί.

Όμως, οι της ΟΟΔΕ, δεν έγραψαν ότι προηγουμένως ο Λιβάνιος είχε αναφερθεί στις κλοπές του Κωνσταντίνου προκειμένου να στολίσει την Νέα Ρώμη, την Κωνσταντινούπολη.

Λέει λοιπόν ο Λιβάνιος ολοκληρωμένα.

6. Όταν ήμουν παιδί, ο ηγέτης του στρατεύματος των Γαλατών, που στράφηκαν ενάντια στους θεούς που πρώτα προσκυνούσαν, νίκησε εκείνον που είχε προσβάλει τη Ρώμη, κι αφού κατατρόπωσε και τον άνθρωπο που είχε δώσει νέα ζωή στις πόλεις, ο ίδιος, **θεωρώντας πως θα αποκόμιζε προσωπικό όφελος αναγνωρίζοντας κάποιον άλλον ως θεό, χρησιμοποίησε τις περιουσίες των ναών για να χτίσει την πόλη που επιθυμούσε. Δεν επέφερε, βέβαια, καμία αλλαγή στις καθιερωμένες λατρείες, αλλά οι ναοί υπέφεραν από φτώχεια μπορούσε όμως κανείς να δει ότι γενικά όλες οι άλλες λειτουργίες τους εκτελούνταν στο ακέραιο.**

Δηλαδή, ο Λιβάνιος λέει στην πραγματικότητα ότι ο Κωνσταντίνος έπαιξε

πολιτική για ίδιον όφελος και ότι χρησιμοποίησε τις περιουσίες των ναών των εθνικών για την Κωνσταντινούπολη. Άφησε μεν να εκτελούνται οι λατρείες, αλλά αφαίμαξε τις περιουσίες των ναών!

Λένε πάλι:

8. Βέβαια εσύ ο ίδιος δεν έδωσες διαταγή να κλείσουν οι ναοί και δεν απαγόρευες ούτε την είσοδο σε ναούς ούτε το ιερό πυρ των ναών ούτε το λιβάνι ούτε τις προσφορές άλλων θυμιαμάτων σε ναούς και βωμούς.

Και η μαρτυρία αυτή του Λιβάνιου, επεκτείνεται και στον Θεοδοσίο. Σαφέστατα, ο Λιβάνιος διαψεύδει τους Νεοπαγανιστές, που ισχυρίζονται ότι δήθεν ο Θεοδοσίος δίωξε τη θρησκεία τους, την απαγόρευσε και σκότωνε ειδωλολάτρες για θρησκευτικούς λόγους. Εντελώς τα αντίθετα συνέβησαν.

Ας δούμε τι λέει στην πραγματικότητα ο Λιβάνιος:

*8. Βέβαια, εσύ ο ίδιος δεν έδωσες διαταγή να κλείσουν οι ναοί και δεν απαγόρευες ούτε την είσοδο σε ναούς, ούτε το ιερό πυρ των ναών, ούτε το λιβάνι, ούτε τις προσφορές άλλων θυμιαμάτων σε ναούς και βωμούς. Όμως, εκείνα **τα μαυροφορεμένα υποκείμενα** (μελανειμονούντες), που τρώνε περισσότερο κι από τους ελέφαντες και κατεβάζοντας αμέτρητα ποτήρια, **παρενοχλούν τους άλλους** που συνοδεύουν το πιετό τους με τραγούδια, αυτοί που συγκαλύπτουν τις επιδόσεις τους στο φαγοπότι με μια τεχνητή χλωμάδα του προσώπου. Αυτοί, ενώ ο νόμος παραμένει σε ισχύ, **ορμούν πάνω στους ναούς κρατώντας ξύλα και πέτρες και σίδερα, και μερικές φορές χωρίς αυτά, με χέρια και πόδια**. Ακολουθεί η εκ του ασφαλούς **ληηλασία, το γκρέμισμα της στέγης, η κατεδάφιση των τοίχων, σπάσιμο των αγαλμάτων, αναποδογύρισμα των βωμών**. Και οι ιερείς των ναών είναι υποχρεωμένοι να **σωπαίνουν ή να πεθαίνουν**. Κι αφού κατεδαφίσουν έναν ναό, σπεύδουν στον δεύτερο και στον τρίτο κι ύστερα στοιβάζουν τρόπαια πάνω σε τρόπαια, **καταπατώντας τον νόμο**.*

Αυτά τα λέει ο Λιβάνιος πριν τα σχετικά διατάγματα του Θεοδοσίου. Αν οι χριστιανοί επιδίδονταν σε καταστροφές **πριν** ο Θεοδοσίος βγάλει τα έδικτα που αφορούσαν τον κλείσιμο των ναών και την απαγόρευση της λατρείας, σκεφτείτε

τι έγινε αφού τα έβγαλε. Επίσης, σκεφτείτε την επιρροή της Εκκλησίας πάνω στον αυτοκράτορα, ώστε οι χριστιανοί να καταστρέφουν άνευ έτι νομοθετικής πράξης.

Γράφουν επίσης:

9. Τέτοιες πράξεις (καταστροφές ναών) αποτολμούνται και μέσα σε πόλεις, όμως κυρίως στην ύπαιθρο...

Εδώ αρχίζει να ξεκαθαρίζει ο Λιβάνιος, τι ακριβώς συνέβαινε στην εποχή του, με τις καταστροφές ειδωλολατρικών ναών από Χριστιανούς. [...]Οι Χριστιανοί που το έκαναν αυτό ήταν ΕΛΑΧΙΣΤΟΙ, και το έκαναν ΠΑΡΑΝΟΜΑ και κρυφά. Τα λόγια του Λιβάνιου είναι σαφέστατα.

Στην πραγματικότητα λέει ο Λιβάνιος:

*9. Τέτοιες πράξεις αποτολμούνται και μέσα σε πόλεις, όμως κυρίως στην ύπαιθρο. **Κι είναι πολλοί αυτοί που κάθε φορά επιτίθενται** κι ύστερα από τα μύρια κακά που διαπράττουν τα σκορπισμένα πλήθη, συγκεντρώνονται και ζητούν αναμεταξύ τους λογαριασμό των πράξεων τους, και το 'χουν σε ντροπή να μην έχουν διαπράξει τα μεγαλύτερα αδικήματα. Ξεχύνονται στους αγρούς σαν χείμαρροι και μαζί με τους ναούς ερημώνουν και τους αγρούς. Γιατί όταν ένας αγρός στερηθεί τον ναό του, πάει χαμένος, τυφλώνεται και πεθαίνει. Οι ναοί, βασιλιά, είναι η ψυχή των αγρών οι ναοί πρωτοέδωσαν ζωή στους αγρούς, και από γενιά σε γενιά παραδόθηκαν στους σημερινούς ανθρώπους.*

Οι παραχαράξεις και οι διαστρεβλώσεις συνεχίζονται σε όλο το άρθρο τους. Όποιος επιθυμεί, μπορεί να τα ελέγξει απλά συγκρίνοντας ολόκληρο τον λόγο του Λιβάνιου με όσα κομματάκια παραθέτει η ΟΟΔΕ. Το ίδιο ισχύει για πολλά άρθρα τους ακόμα. Χρόνο να έχει κανείς, όρεξη, και τις πηγές, για να τους ξεσκεπάσει.

Παράδειγμα 8

Στο άρθρο «Ο Γεννάδιος Σχολάριος και το Ελληνικό Έθνος», προς υπεράσπιση του γνωστού Τουρκόφιλου προδότη και ανήθικου Γεννάδιου και προκειμένου να δικαιολογήσουν την φράση του «Είμαι χριστιανός, ως εκ τούτου δεν δύναμαι να είμαι Έλληνα», γράφουν:

[...] η λέξη Έλλην είχε την εποχή του Σχολάριου (1454) **δύο σημασίες** εντελώς αντίθετες μεταξύ τους: **Μία εθνική και μία θρησκευτική**. Χωρίς λοιπόν να παθαίνει κανέναν διχασμό προσωπικότητας, ο Σχολάριος χρησιμοποιούσε την λέξη ταυτόχρονα και με τις δύο σημασίες της.

Στο άρθρο όμως «Ελληνισμός και Χριστιανισμός: Οι Τρεις Ιεράρχαι και η Ελληνική ταυτότητα», το όνομα «Έλλην» σημαίνει τον «ειδωλολάτρη» μέχρι τον 10 αιώνα, εποχή πολύ πριν τον Γεννάδιο.

Γράφουν:

*Οι Πατέρες, όπως ο Μ. Αθανάσιος, θα γράφουν έργα «Κατά Ελλήνων» και **μέχρι περίπου τον 9ο η 10ο αιώνα μ. Χ. το όνομα «Έλλην» θα σημαίνει στο Βυζάντιο «ειδωλολάτρης», και θα είναι απόβλητο και καταδικαστέο.***

Κατά τα άλλα, ο Κοσμάς ο Αιτωλός όταν λέει, «[...] με την χάριν του Κυρίου μας Ιησού Χριστού και Θεού **δεν είσθε Έλληνες**, δεν είσθε ασεβείς, αιρετικοί, άθεοι, **αλλ' είσθε ευσεβείς ορθόδοξοι χριστιανοί** [...]», μιλάει «θρησκευτικά»...

Μιλάμε για προπαγάνδα, ή όχι;

Παράδειγμα 9

Στο άρθρο «Η Ελληνορθόδοξη ταυτότητά μας στην εποχή της Παγκοσμιοποίησης» του ιερομόναχου Αρσένιου Βλιαγκόφτη, υποστηρίζεται η «Ελληνοορθοδοξία».

Η ελληνορθόδοξη ταυτότητά μας συνίσταται στην άρρηκτη σύνδεση Ορθοδοξίας και Ελληνισμού. Η ασύγχυτη και αδιαίρετη αυτή σύνδεση, προσδιόρισε την εθνική και θρησκευτική μας συνείδηση, προσδιόρισε την πολιτιστική παραγωγή μας και συνέβαλε αποφασιστικά στη διαμόρφωση των θεσμών μέσα στην κοινωνία.

Αλλού, το αντίθετο:

[...] **λανθασμένοι και αντιεκκλησιαστικοί όροι, όπως “Ελληνοχριστιανισμός”** γεννήθηκαν από εθνοφυλετικά ιδεολογήματα και υπονοούν όχι απλά συμπόρευση, αλλά ταύτιση και ένωση των δύο, **πράγμα άτοπο [...] το να μιλάμε περί “Ελληνοχριστιανισμού” (ή ακόμα και περί**

Ελληνορθοδοξίας) είναι πέρα για πέρα λάθος (Πρόλογος στο βιβλίο του Θεοδωρόπουλου, «Ελληνοχριστιανικές συνθέσεις»).

Μάλλον, είναι θέμα «δεξιών» και «αριστερών» πολιτικών πεποιθήσεων, ή αν το θέλετε, μιας «εθνικιστικής» ορθοδοξίας και μίας «διεθνιστικής» που δεν ανήκει σε κανένα έθνος.

Παράδειγμα 10

Στο άρθρο «Πώς ο Ναπολέων ονόμασε τους Ρωμαίους: “Έλληνες”», αναφέρεται ότι το όνομα «Έλληνες» δόθηκε από τον Ναπολέοντα χάριν σκοπιμοτήτων.

Ο Ναπολέων και το επιτελείο του, επέλεξαν το όνομα “Έλληνες” για το υπό ίδρυσιν έθνος, ήδη από το 1801, επιβεβαιώνοντάς το αυτό το 1806.

Στο άρθρο τους «Ελληνισμός σημαίνει Οικουμενικός Πολιτισμός: η σύνδεση του με την Ορθοδοξία και η αποκήρυξη του παγανιστικού του παρελθόντος», ισχυρίζονται ότι το όνομα «Έλληνες» το επανέφεραν **οι χριστιανοί πριν** την εποχή του Ναπολέοντα!

Οι Έλληνες Χριστιανοί όχι μόνο μπορούμε αλλά και ασφαλώς δικαιούμαστε να ονομαζόμαστε Έλληνες: όχι μόνο λόγω της παρουσίας μας σε εδάφη προαιώνια ελληνικά, όχι μόνο λόγω της Ελληνικής μας γλώσσας και παιδείας, όχι μόνο επειδή παρέμεινε το Βυζάντιο φορέας του Ελληνικού πολιτισμού (πλην φυσικά της ειδωλολατρίας), αλλά και επειδή **είμαστε αυτοί που σταδιακά από τον 12^ο αιώνα, και κυρίως μετά την Άλωση της Πόλης από τους Σταυροφόρους στα 1204, επαναφέραμε και πάλι το «Έλληνας» σε πορεία μετατροπής του από όνομα πολιτιστικό και θρησκευτικό, σε όνομα Εθνικό.**

Τα ίδια και στο άρθρο «Οι μετατροπές στην έννοια της λέξης «Έλληνας στο διάβα των αιώνων»...

Αναρωτιέται λοιπόν κανείς για το μέγεθος της αμάθειας και της αχαριστίας των Νεοπαγανιστών, που κατηγορούν ως “ανθέλληνες” τους Χριστιανούς. **Αυτούς που διέσωσαν και έδωσαν στη λέξη: “Έλληνας” εθνικό νόημα.**

Πολλά ακόμα θα μπορούσαν να παρατεθούν, αλλά θεωρώ ότι αυτά είναι αρκετά.

Κλείνω με τα λόγια ενός από τους βασικούς αρθρογράφους της, ο οποίος λέει:
«Γενικά, ο βασικός γνώμονας με τον οποίο γράφω είναι **η απολογητική, δηλαδή ένας τρόπος απάντησης που να παρουσιάζει το δίκαιο της εκκλησίας**».

Υστερόγραφο

Για τον αναγνώστη που ενδιαφέρεται για την γνώση, ο καλύτερος τρόπος είναι να αρχίσει να διαβάζει βιβλία για θέματα που τον ενδιαφέρουν. Να δει όλες τις πλευρές, και να σχηματίσει από μόνος του απόψεις και συμπεράσματα. Και μετά, θα είναι σε θέση να κρίνει και αυτά που θα διαβάσει στο διαδίκτυο.

Διομήδης Διομήδης